

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého ve věci žalobkyně **PhDr. H. P.**, bytem Š., V. H., proti žalovanému **Městskému soudu v Praze**, se sídlem Spálená 2, 112 16 Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně ze dne 12. 6. 2015 o poskytnutí informace

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajskému soudu v Praze byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. Nad 324/2015-37, přikázána žaloba, jíž se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti Městského soudu v Praze v řízení o žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 181/2014 Sb. (dále jen „informační zákon“), podané dne 12. 6. 2015 a vedené žalovaným pod sp. zn. Si 838/2015.

Žalobkyně dne 12. 6. 2015 podala u žalovaného žádost o informace dle informačního zákona. Žalovaný sdělením ze dne 19. 6. 2015 stanovil výši nákladů spojených s vyřízením žádosti na 200,- Kč a požádal žalobkyni o jejich úhradu před samotným vyhověním žádosti. Proti tomuto podala žalobkyně dne 28. 6. 2015 Ministerstvu spravedlnosti stížnost, o které bylo Ministerstvo spravedlnosti povinno rozhodnout do 15 dnů od doručení. Protože ke splnění této povinnosti nedošlo, podala žalobkyně dne 12. 8. 2015 žalobu, kterou se domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného a přiznání náhrady nákladů řízení.

Následně Ministerstvo spravedlnosti o stížnosti žalobkyně dne 9. 11. 2015 rozhodlo a potvrdilo výši úhrady požadované žalovaným. Došlo tím k odstranění namítané nečinnosti, žalobkyně proto vzala žalobu zpět a zároveň navrhla, aby soud řízení zastavil a přiznal jí paušální náhradu nákladů řízení za tři úkony, které by jinak měl hrazen paušálem žalobkynin zástupce z řad advokátů, celkem tedy 900,- Kč. Závěrem žalobkyně poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2013, č. j. 7 Ans 15/2013-23, ve kterém uvedený soud vyslovil, že žalovaný orgán má možnost vymoci od nadřízeného škodu za nesprávný úřední postup dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č.

358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, jestliže škoda (povinnost zaplatit náklady řízení) vznikla žalovanému správnímu orgánu v důsledku pochybení nadřízeného správního orgánu. Dle žalobkyně tedy nelze argumentovat tím, že žalovanému nelze náhradu nákladů uložit, protože sám nečinnost nezpůsobil.

Dle ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

Dle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Dle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Protože žalobkyně podáním ze dne 12. 11. 2015 vzala žalobu výslovně zpět, soud řízení o ní prvním výrokiem zastavil.

Pokud jde o požadavek na náhradu nákladů řízení, z podání žalobkyně plyne, že důvodem zpětvzetí žaloby je pozdější chování žalovaného (jeho nadřízeného orgánu), neboť správní orgán v průběhu řízení před soudem o stížnosti podané žalobkyní rozhodl. V souladu s výše citovaným ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. tedy žalobkyně skutečně má nárok na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně, vycházející z ustanovení § 60 odst. 3 a § 64 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), požadovala náhradu nákladů stanovenou dle advokátního tarifu, přestože nebyla zastoupena. S tím však soud nesouhlasí.

Jak vyplývá z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, ve správním soudnictví procesně nezastoupenému žalobci náleží pouze náhrada prokazatelně vynaložených nákladů. Tento právní názor Nejvyšší správní soud vyslovil například ve svém rozhodnutí ze dne 25. 9. 2015, č. j. 6 As 135/2015 – 79, když řekl, že *použití tohoto ustanovení (§ 151 o. s. ř., pozn. soudu) je vyloučeno, neboť podle § 64 s. ř. s. se má prvá a třetí část občanského soudního řádu aplikovat na řízení před správními soudy pouze tehdy, nestanoví-li sám s. ř. s. jinak. Úprava nákladů řízení v § 57 až 61 s. ř. s. je přitom komplexní a obsahuje též vlastní úpravu toho, co je nutno rozumět náklady řízení, stejně jako pravidla pro rozhodování o nich, byť jde v řadě ohledů o úpravu duplicitní, resp. obdobnou jako v občanském soudním řádu.* Jak dále v citovaném rozhodnutí uvedený soud dále uvedl, na rozhodování o náhradě nákladů řízení ve správním soudnictví přitom nelze ani aplikovat nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, neboť tento se zabývá rovností účastníků a práva nezastoupeného účastníka řízení na paušální náhradu hotových výdajů v řízení civilním. Z výše uvedeného vyplývá rovněž neaplikovatelnost vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, protože ani tato vyhláška se ve správním soudnictví nepoužije.

Na základě výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že nemůže přiznat procesně nezastoupené žalobkyni náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle

advokátního tarifu, nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení žalobkyně soudu prokázala. Žalobkyně nebyla zastoupena a svá podání zasílala elektronicky, žádné náklady řízení jí tedy nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 19. ledna 2016

Olga S t r á n s k á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová